

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko B. R.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 lutego 2013 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. wyrokiem z dnia 6 lutego 2013 r. oddalił apelację pozwanej B. R. od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 27 listopada 2012 r., którym to wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej na rzecz powódki J. J. kwotę 4.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% od dnia 8 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania.

Pozwana B. R. wniosła do Sądu Najwyższego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 lutego 2013 r., zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 160 k.p.c., „przez przyjęcie tezy o konieczności sprostowania protokołu rozprawy, po której zamknięciu nastąpiło wydanie wyroku”.

Skarżąca wskazała ponadto, że przez wydanie zaskarżonego wyroku poniosła szkodę w kwocie 4.500,00 zł.

Ponadto w skardze złożono oświadczenie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe. Nie jest bowiem dopuszczalna skarga kasacyjna od wyroku ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu sporu. Nie zachodzi ponadto żadna z określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego podstaw do wniesienia skargi o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie.

Wskazując na powyższe, autor skargi wniósł „w imieniu powoda” o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w S. jest niezgodny z prawem i o zasądzenie „od pozwanego na rzecz powoda” kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego (art. 424⁵ § 2 k.p.c.) oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

W myśl artykułu 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części; 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne; 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy; 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; 6) wniosek o stwierdzenie

niezgodności orzeczenia z prawem. Każde z sześciu wymagań z art. 424⁵ § 1 k.p.c. jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną (nieusuwalną) w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

W związku z takim sposobem określenia konstrukcyjnych wymogów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, należy zatem podkreślić, iż obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.) jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). Dlatego też podanie przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi, nie spełnia jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. W przypadku zaś, gdy podstawą skargi jest naruszenie przepisów postępowania i skarżący kwestionuje zasadność merytorycznego rozstrzygnięcia sądu, powinien równocześnie wskazać przepis prawa materialnego, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 sierpnia 2013 r., II CNP 17/13, LEX nr 1353424 i II CNP 32/13, LEX nr 1353429).

W skardze wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 lutego 2013 r. nie został wskazany przepis prawa, z którym wyrok ten jest niezgodny, co powoduje, że oceniana skarga nie zawiera jednego z niezbędnych wymogów konstrukcyjnych.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.